

Vasile Donose – OMAGIU

(Grigore Constantinescu – 5 ianuarie 2018)

Din perspectivă existențială, plaiurile vasluienilor Moldovei reprezintă, de-a lungul vieții, o trăire generoasă, clădită pe credință culturală și filozofică de către personalitatea muzicianului octogenar Vasile Donose, a cărui trecere în neființă a fost marcată de pragul dintre ultima zi a anului 2017 și întristătoarea despărțire de noi, la miezul zilei de 1 ianuarie 2018. Primul dintre Ierarhii Ortodoxiei, Sfântul Vasile cel Mare, a fost și pentru Vasile Donose simbolul atragerii către viață precum și modul de a-i apropia pe cei din jurul său, pornind pe calea ce îl aducea din satul Valea Lungă, comuna Vinderei. A avut de ales, în calea învățaturii, drumurile studiilor pregătite de profesorii Școlii Normale Costache Negri din Galați, înainte de a poposi mai apoi la Conservatorul de Muzică (1950-1955) și la Facultatea de Filozofie a Academiei Ștefan Gheorghiu (1962-1965) din București, obținând tot aici Doctoratul.

Are, în acești ani, avantajul de a beneficia de pregătirea profesională universitară a unor maeștri de înalt nivel, precum George Breazul, Ion și Gheorghe Dumitrescu, Tudor Ciortea, Constantin Bugeanu, Nicolae Moraru, D.D. Botez, Ion Vicol, condiții de familiarizare a cunoașterii mediilor universitare orientate de Mihail Jora, Tiberiu Alexandru, Emilia Comișel. Sunt îndrumări valoroase care devin bazele profesionale ale perioadei ce-i asigură fundamentarea carierei sale remarcabil de generoase, care se deschide spre perioada afirmării profesionale către creație și preocupările teoretice (compoziție, muzicologie, genuri muzicale corale, simfonice, muzică vocală). Documentarea profesională îi sprijină o perspectivă remarcabilă în direcția scrisului și studiilor în domeniul unor multiple manifestări profesionale de o apreciabilă seriozitate și diversitate în planul prezențelor absolvenței preocupărilor universitare capabile a-l impune cu posibilitățile multiple care îi asigură prezența complexă în mijloacele scrisului, relațiilor social-profesionale, și nu numai. Remarcăm aceste însușiri în momentele în care viața social-culturală contemporană și manifestările diverse, implicările valorice, se bazează pe multipla sa activitate culturală.

Trebuie să ținem seama că ecourile prezenței sale nu s-au estompat în vecinătatea anilor de afirmare a fiecărei solicitări profesionale, reprezentând ocazii de cunoaștere mai temeinică a rezultatelor perioadei organizatorice începute în anii '60. Oferta manifestărilor interpretative, ca dirijor de cor, înaintează astfel în implicarea lui Vasile Donose ca Director al Casei Regionale a Creației Populare din București, apoi ca redactor muzical (1959-1964), posturi profesionale ce marchează înaintarea ca director artistic și redactor-șef adjunct (1966-1969) la Radiodifuziunea Română. Vasile Donose urcă sistematic treptele afirmării în calitate de redactor-șef al emisiunilor muzicale și la Televiziunea Română (1969-1972). Vorbim astfel de ascensiunea evidentă a cunoașterii mijloacelor de manifestare complexă ce îl impun cu fermitate ca redactor-șef și director al emisiunilor și Formațiilor Muzicale la Radioteleviziunea Română (1972-1978). Pentru cei care au urmărit această activitate sortită a marca profesionalizarea instituțiilor deja menționate, preocupările multiple înseamnă un evident progres, despre care s-a vorbit cu admirație la nivelul conducerii, al promovării cadrelor tinere bazate pe metodica cunoașterii resurselor de organizare. Cunoaștem în detaliu modalitățile de promovare a redacțiilor, urmărirea mijloacelor progresive ale tematicii emisiunilor și amplificării relațiilor profesionale supravegheate cu competență în domeniul Radiodifuziunii și Televiziunii muzicale, într-o ascensiune evidentă a calității profesionale din domeniul respectiv. Cunoaștem de asemenea date despre activitatea sa profesională din perioadele ce au urmat plecării sale din Radiodifuziune, când a realizat după Revoluție, împreună cu redactorul-șef al postului „Radio România Muzical”, Mihaela Doboș, un ciclu de emisiuni intitulat „Muzica românească și epopea

națională”, axat cu prioritate pe creația componistică a lui Gheorghe Dumitrescu – ciclu difuzat la Radio România Cultural, iar mai târziu după 2002 – în schema postului Radio România Muzical, o emisiune săptămânală, REVISTA PRESEI MUZICALE destinată articolelor despre concerte, evenimente muzicale, etc. apărute atât în presa de specialitate cât și în oricare altă publicație.

Interesat de cercetări de estetică și muzicologie, Vasile Donose semnează periodic mai multe studii de remarcabilă valoare, dintre care cităm: **Puncte de vedere. Umanismul, trăsătură fundamentală a artei autentice** (1972); **Cultura muzicală ca identitate spirituală a poporului român** (1984); **Muzica secolului XX (limbaj, gândire, sensibilitate, comunicare)** (1986); **Idei estetice afirmate în gândirea componistică și muzicologică românească** (Ed. Academiei Române).

Vasile Donose a realizat documentarul radiofonic **George Enescu or the Poetry of Man** (1967, în colaborare). Devenit director și consilier artistic la Agenția Română de Impresariat Artistic – ARIA – (1978-1982), Vasile Donose preia de asemenea răspunderea de vicepreședinte al Uniunii Interpretelor din București, devenind și membru în Comitetul Internațional de Muzică Populară (1969). În această perioadă, Vasile Donose își asumă răspunderea, în calitate de director general, la Teatrul Satiric-Muzical „Constantin Tănase” din București (1982 – 1999).

Multiplele direcții spre care își îndreaptă atenția, pe plan național și internațional, în publicistică și răspunderi organizatorice, justifică în planul Uniunii Compozitorilor atenția de care beneficiază. Astfel, Vasile Donose a fost sărbătorit în 6 iunie 2009, în Aula Palatului Cantacuzino din București, cu prilejul împlinirii vârstei de 80 de ani, prezentând volumele semnate de el, lansate în momentul respectiv: **Imaginarul real** – Editura Muzicală, anul 1990, cartea intitulată **File de jurnal** și cartea publicată la Craiova de „Revista Ramuri”, **Cu și despre Vasile Donose**. Sunt doar o parte din aspectele publicisticii sale, articole, studii, comentarii, cronici, recenzii, editate de Melos, Muzica, Studii de Muzicologie, Tomis, Luceafărul, Îndrumătorul Cultural, România Liberă, Ramuri etc.

De asemenea, a susținut conferințe și prelegeri la Moscova, Budapesta; comunicări științifice la Varșovia, Edinbourg, Augsburg, în Ungaria, Belgia, Italia, Germania, Polonia, Rusia.

Realizările sale au determinat distincții precum „Ordinul Meritul Cultural” Clasa V-a (1969), „Ordinul muncii” Clasa II-a, Medalia „Bedrich Smetana” (1975), Medalia Orașului Lucca (1976).

Un interes aparte, oglindit în reflectarea vieții sale profesionale și familiale subliniază urmărirea carierei strălucite a fiicei sale, mezo-soprana Ruxandra Donose, o interpretă lirică de nivel internațional, amprentă de mare răsunset care a reprezentat, dincolo de diversitatea tuturor preocupărilor, recompensă valorilor muzicale ale întregii familii, ecou al unei legendarie existențe.